

[Chr. J. Hansen.]

er i god gænge, og der er også god grund til i den anledning at rette en tak til den højtærede minister for byggeri og boligvæsen ikke alene for disse lovforslag, men også for den kolossale indsats, ministeren øver med hensyn til bolignødens bekæmpelse, en indsats, der tales om, og som anerkendes overalt.

Hvad forlængelsen af den godkendte lejelov angår, har jeg nævnt, at jeg forstår, at det store arbejde med revision af loven har umuliggjort, at denne kunne blive færdig inden den 1. april, og derfor foreslås den gældende lov altså forlænget med et par ændringer, som jeg tror vil blive hilst med stor tilfredshed.

Den ene ændring går ud på, at når det i et tofamiliehus viser sig, at jeg kunne næsten sige, samlivet ikke er til at udholde, kan de pågældende blive skilt fra hinanden, i dette tilfælde som ejer og som lejer. Jeg tror, det har udviklet sig således nogle steder, at dette at bo så nær hinanden, som man gør i disse tolejlighedshuse, kan udarte sig og i visse tilfælde har udartet sig på en sådan måde, at det næsten er blevet uudholdeligt. Jeg tror derfor, at det er en bestemmelse, som vil vække tilfredshed. Når det så samtidig fastsættes, at opsigelse her ikke kan ske, uden at kommunalbestyrelsens samtykke foreligger, er der ingen tvivl om, at der også vil blive taget et fornuftigt hensyn til begge parter, noget, som alle vistnok kan være tilfredse med.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale en hurtig gennemgang og en hurtig gennemførelse af de to lovforslag.

Jens Jensen: Den højtærede boligminister fik ikke tid nok til at få sin store huslejelov gennemført i indeværende rigsdagsamling. Jeg ved ikke, om ministeren erindrere behandlingen af den gældende lovs forlængelse her i landstinget. Jeg tillod mig dengang at gøre opmærksom på, at der vist var for rigeligt med sprængstof i huslejelovforslaget til, at det kunne gennemføres på så kort tid. Forslaget har jo været til uafbrudt behandling siden dets fremsættelse. Jeg ved ikke, med hvilket tempo der er arbejdet i folketingsudvalget, men behandlingen der er altså ikke blevet færdig. Jeg vil gerne gøre boligministeren opmærksom på, at det selvfølgelig er en skuffelse for grundejerne. De må nu vente til næste år, før der kan finde en rimelig husleje-forhøjelse sted for de lejligheder, der falder ind under huslejestoppet. Hus-

lejen i disse lejligheder, der i det væsentligste er de samme som i 1939 — for ikke at tale om dem, som har ligget fast siden 1936 — er af en sådan størrelse, at der ikke er penge til en forsvarlig vedligeholdelse. De pågældende lejligheder er i høj grad for sømt, og selvom huslejen ligger lavt, hører man dog undertiden lejere udtale deres kritik over, at udlejeren ikke holder disse lejligheder i stand. Jeg er derfor ked af, at dette spørgsmål nu skal udskydes til næste år med det resultat, at ejendommene yderligere forfalder. Grundejernes håb om en beskedent og rimelig husleje-forhøjelse skydes atter ud. Jeg er forresten tilbøjelig til at tro, at der er sociale boligselskaber og også boligforeninger for ikke at nævne kommuner, som i mange tilfælde er så dårligt økonomisk kørende, at der ikke bliver penge til den strengt nødvendige vedligeholdelse. Det kan måske endda volde vanskeligheder at klare terminer, afdrag og andre ydelser.

Udgifterne ved den almindelige vedligeholdelse af en ejendom er vel rundt regnet steget med ca. 100 pct. Hvis man regner med, at en lejlighed — når den skal holdes i normal vedligeholdelsesstand — skal istandsættes hvert femte år, og udgiften i de fleste tilfælde andrager normalt et års husleje, så kan man hurtigt regne ud, at en huslejestigning er påkrævet, hvis ikke husejerne — det gælder også boligforeningerne — må lade ejendommene forfalde eller måske ser sig nødsaget til at afhænde dem. Jeg indrømmer, at lejerne under bolignøden har krav på beskyttelse, så de fortsat er i stand til at opretholde deres hjem, men grundejernes interesser må også varetages gennem lovgivningen på en sådan måde, at de får en husleje, der betinger en normal forrentning og giver midler til en forsvarlig vedligeholdelse af ejendommene. Det er også nationale værdier, som hele det danske samfund er interesseret i ikke at forsømme eller lade gå tabt.

Forholdet mellem ejer og lejer er et vanskeligt problem, men hvis man skaber en retfærdig og fornuftig lovgivning, tror jeg, at dette problem vil kunne løses til tilfredshed. Jeg indrømmer, at denne lovgivning er meget vanskelig, og jeg er bange for, at selve huslejeloven, der nu skal være færdig til nytår, vil give den højtærede boligminister mange vanskeligheder og bryderier, særlig hvis ministeren vil prøve på at gennemføre flertallets bestemmelser. Det, man ønsker, og det, der må være naturligt og bør tilstræbes, er afvikling af de stærke tvangsgreb, der nu er gældende, begrun-